

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **M. V.**, nar. X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. MHMP 2195048/2019, sp.
zn. S-MHMP 2098769/2018 ODO-TAX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 11. 2019, č. j. MHMP 2195048/2019, sp. zn. S-MHMP 2098769/2018 ODO-TAX (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2018 č. j. P10-060238/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) takto: v části výroku I. se slova „jako fyzická osoba úmyslně vykonala“ nahrazují slovy „jako fyzická osoba úmyslně vykonávala“, dále v části téhož výroku se slova „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona“ nahrazují slovy „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě“, dále v části téhož výroku se slova „podle ustanovení § 34e odst. 4 písm. c)“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě“, dále v části téhož výroku se slova „pokuta ve výši 50 000,- Kč“ nahrazují slovy „pokuta ve výši 20 000,- Kč (slovy dvacetisícikorunčeských)“, a dále v části téhož výroku vztahující se k uložení správního trestu zákazu činnosti se slova „na dobu dvou let“ nahrazují slovy „na dobu jednoho roku“. Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Skutková věta hovoří pouze o „přepravě“ bez jakýchkoli dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek. Takto popsany skutek nenaplnňuje veškeré zákonné znaky vytýkaného přestupku. Nelze se spokojit s tím, že by takový popis skutku vycházel pouze např. z odůvodnění rozhodnutí. Není zřejmé, zda se nejednalo např. o společenskou úsluhu či o sdílenou přepravu. Nadto nelze rozlišit skutkovou a právní větu.
3. Měla za to, že v průběhu správního řízení nebylo řádně prokázáno naplnění skutkové podstaty daného přestupku, zejména pak jejího podstatného znaku, který vyžaduje ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), tj. výkonu práce řidiče taxislužby. Zákonná ustanovení, z jejichž porušení byla žalobkyně uznána vinnou, obsahují sloveso vidu nedokonavého („vykonává“), kterým zákonodárce míní jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné), nikoli jednání jednorázové, jehož se lze dopustit uskutečněním jediné jízdy. Pokud by zákonodárce zamýšlel stíhat již jen jednorázový výkon práce řidiče taxislužby bez oprávnění, pak by jistě volil vyjádření slovesným videm dokonavým. Je zřejmé, že žalobkyni nebylo prokazováno a prokázáno, že vykonávala práci řidiče taxislužby ve smyslu ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. O soustavnosti není ve správním spisu žádný důkaz, bylo prokazováno pouze jedno jednání krátkého rozsahu omezené v čase a místě, to však k prokázání viny žalobkyně za vytýkaný přestupek nestačí. Žalovaný nesprávně dovozuje, že k naplnění skutkové podstaty došlo a postupuje při výkladu právní normy v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze, přičemž tato judikatura se zabývá výkladem slovesného pojmu „vykonává“, resp. daného slovesného vidu. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 50/2017-32, rozsudek téhož soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. A 14/2003-51 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016-48. Argumentovala též systematickým výkladem dané právní normy. Odkaz žalovaného

na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996, č.j. 7 A 43/94 považovala za nepřipadný, neboť tento rozsudek neposuzoval výklad pojmu „vykonávání práce“ a vycházel z podstatně odlišné úpravy tam řešeného přestupku. Skutečnost, že správní orgány nejsou schopny příslušné soustavné přestupkové jednání postihnout, nemůže být důvodem pro výklad zákona v neprospěch obviněného z přestupku, což potvrdil též Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č.j. 4 A 29/2016-48. I v případě možnosti dvojího výkladu zákona by musel být zvolen výklad pro žalobkyni příznivější.

4. Namítala, že jí byla uložena nezákonná sankce, neboť i když žalovaný původní sankce snížil, postupoval při tom nezákonně a v rozporu se svojí rozhodovací činností. V obdobných případech totiž žalovaný ukládá pokutu ve výši 10 000 Kč bez současného uložení trestu zákazu činnosti, jak tomu bylo např. v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2019 č.j. MHMP 2194341/2019 a ze dne 18. 11. 2019 č.j. MHMP 2322609/2019, které se skutkově od jednání žalobkyně neodlišují. V dané věci tak jde o libovůli správního orgánu, rozhodnutí je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nijak nezdůvodnil a neprokázal, z čeho u žalobkyně dovozuje reálnost hrozby pokračování v nezákonné činnosti, když mu ani nebylo známo, že by se žalobkyně dopouštěla protiprávního jednání opakovaně. Úvahy žalovaného ohledně trestu zákazu činnosti jsou pouze vágní, obecné, netýkající se konkrétní situace žalobkyně, nejsou podloženy žádnou statistikou, ani jinými důkazy. Uložení správního trestu zákazu činnosti dle ust. § 34e odst. 6 zákona o silniční dopravě je fakultativní a odvislé na správním uvážení žalovaného jakožto trestního tribunálu ve smyslu čl. 6 Úmluvy, musí být předvídatelné a souladné s jeho rozhodovací činností. Žalovaný tak nepostupoval, neboť ve shodných jiných případech tento trest neuložil. Jde o překročení správního uvážení, neboť se při jeho uložení nevypořádal s konkrétními okolnostmi daného případu, bez relevantních zjištění nelze jen paušálně dovozovat, že uložení tohoto trestu je nutné.
5. Poukázala na to, že žalovaný se vůbec nezabýval majetkovými poměry žalobkyně, uvedl pouze obecnou tezi o nelikvidační výši pokuty a osobě v produktivním věku, vůbec se nezabýval tvrzením žalobkyně v odvolání, dle kterého je studentkou vysoké školy a ohledně jejích příjmů. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný byl přesvědčen, že skutková věta zcela splňuje požadavky dle ust. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ve skutkové větě je uveden popis samotného skutku a z odůvodnění vyplývá, že přeprava byla zajištěna přes aplikaci Uber, o které je obecně známo, že jsou na jejím základě poskytovány přepravní služby odpovídající poskytování taxislužby, neboť jsou propojovány osoby poptávající služby taxi a osoby tyto služby poskytující, přičemž tyto služby naplňují jednotlivá ustanovení zákona o silniční dopravě. Je tak zřejmé, že se nemůže jednat o společenskou úsluhu či o sdílenou přepravu, neboť takový druh přepravy daná aplikace nezajišťuje. Skutková věta též obsahuje přesně stanovenou dobu a místo spáchání

přestupku, jakož i jeho způsob, je též odkázáno na porušení ustanovení zákona o silniční dopravě. Tato skutková věta tedy jasně a nezaměnitelným způsobem konkretizuje daný skutek.

8. K námitce týkající se výkladu pojmu „vykonává“ odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 298/2016-24, který poukazuje na přednost teleologického výkladu určité normy. Uvedl, že zákon o silniční dopravě spojuje s pojmem „práce řidiče taxislužby“ vždy sloveso v nedokonavém vidu, stejné pojmy v různých ustanoveních zákona by měly být vykládány stejně, pojmem „vykonává“ je myšlen každý okamžik výkonu takové činnosti řidiče taxislužby, tedy pokud daná osoba v jakémkoli okamžiku tuto činnost vykonává bez příslušného oprávnění, dopouští se přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996 č.j. 7 A 43/94-17, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008 č.j. 5 As 51/2007, ze dne 20. 8. 2009 č.j. 5 As 39/2009-81, ze dne 3. 4. 2014 č.j. 9 Azs 84/2014-37 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 Tdo 1434/2011-15. Odůvodnil, proč dle jeho názoru není judikatura použitá žalobkyní přílehavá, týká se totiž neoprávněného podnikání resp. nelegální práce, nikoli přestupků. Účelem § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě je zajistit bezpečnost silničního provozu, jelikož oprávnění k veřejné přepravě osob (jakožto řidič taxislužby) může dle ust. § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě získat pouze osoba, která je bezúhonná a spolehlivá. Odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 102/2003 Sb., kterým došlo ke změně předmětného zákona o silniční dopravě a zařazení ust. § 34a a § 21c, přičemž je deklarováno i posílení odpovědnosti těchto řidičů a zvýšení ochrany spotřebitelů; je zřejmé, že získání příslušného povolení je základní podmínkou výkonu činnosti řidiče poskytující taxislužby. Objektem daného přestupku je bezpečnost dopravy a ochrana zákazníků před nespolehlivými řidiči, je tedy více než nutné trvat na tom, aby jakýkoli řidič poskytující taxislužby disponoval platným oprávněním prokazujícím jeho spolehlivost, a to v každém okamžiku, kdy vykonává přepravu, bez ohledu na to, zda ji vykonává jednorázově nebo opakovaně, protože i při jednom takovém poskytnutí je bez dalšího vykonávána práce řidiče taxislužby dle zákona o silniční dopravě. Měl za to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48 je zcela ojedinělý a vymykající se rozhodovací praxi tohoto soudu, k tomu viz např. rozhodnutí ze dne 27. 6. 2019 č.j. 2 A 40/2016-44, které pojem „vykonává“ vykládá správně. Shrnl, že pouhý izolovaný gramatický výklad slova „vykonává“ ve světle výše uvedeného nemůže obstát.
9. Ohledně uložení správního trestu zákazu činnosti nesouhlasil s jeho nezákonností, uvedl, že je odvolacím orgánem vůči 22 úřadům pražských městských částí, vztahuje se na něj ust. § 90 odst. 3 správního řádu a § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které upravují zákaz změny v neprospěch pachatele. V daném případě byla žalovaným uložena pokuta poměrně snížena pouze z důvodu použití nesprávného sankčního ustanovení v prvostupňovém rozhodnutí (§ 34e odst. 4 písm. c) místo správného ust. § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě), k poměrnému snížení žalovaným tedy muselo dojít s ohledem na ust. § 90 odst. 3 správního řádu a § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný pak zcela jasně uvedl, že spáchaný přestupek považuje za mimořádně závažný, který vedle uložení pokuty odůvodňuje též uložení trestu zákazu činnosti. Takové odůvodnění žalovaný uvedl i v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2019 č.j. MHMP 2194341/2019, kde však nemohl správní trest zákazu

činnosti uložit s ohledem na ust. § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť správní orgán I. stupně zde uložil pouze pokutu. Žalovaný byl přesvědčen, že při ukládání sankce postupoval zcela v souladu s příslušnými zákony a svojí rozhodovací praxí, nejde o libovůli, rozhodnutí je přezkoumatelné.

10. Žalobní námitky považoval za čistě účelové, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému bylo v plné výši přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

11. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného v podání ze dne 24. 2. 2020 uvedla, že ze skutkové věty všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě tvoří znaky vytýkaného přestupku, nevyplývají, tato věta hovoří pouze o jakési přepravě, bez jakýchkoli dalších vysvětlujících okolností charakterizujících skutek. K argumentu, že v odůvodnění obou rozhodnutí je zřetelně uvedeno poskytnutí přepravy prostřednictvím aplikace Uber (s tím, že je obecně známou skutečností, že se jedná o taxislužbu), žalobkyně uvedla, že ve správním trestání nelze připustit, aby se obviněný uznával vinným na základě obecně známých skutečností, které vůbec nejsou uvedeny ve skutkové větě. Nelze se spokojit s tím, že by popis skutku byl odvozován z odůvodnění. Způsob spáchání skutku není ve výrokové části jasně a zřetelně rozveden, napadené rozhodnutí je tak nezákonné.
12. Ohledně výkladu podstaty přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě setrvala na svých argumentech včetně správnosti závěrů rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48, což dle jejího názoru potvrzuje i připravovaná legislativní změna, kterou dojde ke změně zákonné formulace na „vykoná“ - to potvrzuje, že současné znění přestupku míří na jednání opakované či trvalé. Nejde pouze o výklad gramatický, ale též systematický, který použil též sám zákonodárce. Jedná se o vykonávání práce řidiče taxislužby, ohledně výkladu pojmu práce tak lze vyjít z rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2014 č.j. 6 Ads 46/2013-35, který odkazuje na soustavnost. Nezbytnost naplnění znaku soustavnosti dovozovala i z toho, že je k takové činnosti třeba udělení oprávnění. I kdyby přicházela v úvahu možnost dvojího výkladu právní normy, je třeba vycházet ze zásady *in dubio pro mitius* (*in dubio pro libertate*) a zvolit výklad pro žalobkyni příznivější, a to z úřední povinnosti.
13. Trvala na tom, že uložený trest je nezákonný a odůvodnění je nepřezkoumatelné. Žalovaný přehlíží, že není omezen jen zákazem *reformationis in peius*, avšak je především povinen dbát na zákonnost rozhodování ve věcech přestupkových. Považovala za zcela irelevantní, že podzákonný předpis (Statut hl. m. Prahy) svěřil pravomoci pro řízení ve věcech přestupků jednotlivým městským částem, není možné, aby byl obviněný za zcela totožné jednání postižen jinak podle toho, na území které městské části přestupek spáchá; vždy je třeba respektovat ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný je odvolacím orgánem, nemůže rezignovat na svou povinnost zajistit, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
14. Z hlediska odůvodnění uložení trestu zákazu činnosti není postačující pouhý odkaz na mimořádnou závažnost přestupku, žalovaný tak vůbec neposkytl konkrétní zhodnocení účelu takového trestu, uvedl pouze bezobsažné a obecné závěry, ze kterých

nelze seznat, jak postupoval při správním uvážení. Ryze matematicko-formální snížení výše trestu bez řádného zdůvodnění je příkladem nezákonnosti. Z napadeného rozhodnutí se nelze dozvědět, proč žalovaný uložil zákaz činnosti konkrétně ve výměře 1 roku, když lze uložit od 6 měsíců do 2 let. I při ukládání tohoto trestu je nutné dodržet princip individualizace, žalovaný musí přezkoumatelně zdůvodnit, proč ukládá tento trest vedle pokuty. V daném případě však správní orgány požadavkům na individualizaci trestu zákazu činnosti nedostáli.

V. Duplika žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2022 k námitkám ohledně skutkové věty poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2021 č.j. 1 A 3/2020-98, konkrétně bod 51, který se týká definování všeobecně známého pojmu Uber. To zcela jasně vyvrací námitku žalobce.
16. Dále poukázal na to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021 č.j. 5 As 267/2018-68 z důvodu pochybení městského soudu ohledně výkladu pojmu „vykonává“, tento soud následně v navazujícím rozsudku ze dne 16. 11. 2021 č.j. 4 A 29/2016-118 v souladu s názorem NSS potvrdil, že k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí pouze jednorázová přeprava. V této souvislosti obdobně rozhodl NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2020 č.j. 5 As 255/2019-32. Judikatura v této věci je již ustálená, k tomu viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021 č.j. 1 A 2/2020-118, ze dne 2. 8. 2021 č.j. 1 A 12/2020-112 či ze dne 2. 8. 2021 č.j. 1 A 3/2020-98, dle kterých není nutné zjišťovat dvojí či vícero takových pochybení, a rovněž viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/2020 ze dne 10. 11. 2020.
17. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani formulační změna ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě zákonem č. 115/2020 Sb. účinná od 1. 7. 2020, když dle bodu 83 důvodové zprávy k dané novele byla tato formulace upravena s cílem odstranit případné pochybnosti, tj. aby bylo jasné, že daného přestupku se řidiči dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi. Pouhý izolovaný gramatický výklad slova „vykonává“ tak nemůže obstát, je jednoznačné, že soustavnost či opakovanost páčání přestupků není třeba prokazovat. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému bylo přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení. K vyjádření přiložil shora uvedenou judikaturu.

VI. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
19. Úřad městské části Praha 10, odbor životního prostředí, dopravy a rozvoje (dále též „správní orgán I. stupně“), zahájil přestupkové řízení ve věci č.j. R 247/2018/OŽD proti žalobkyni na základě oznámení Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru dopravních agend, o tom, že dne 15. 11. 2017 v době od 11:19 hod. do 11:24 hod. od domu č. 76 v ulici Francouzská na Praze 10 před dům č. 2b v ulici Ukrajinská na Praze 10 vykonala motorovým vozidlem tov. zn. X., SPZ X., jako fyzická osoba práci řidiče taxislužby, aniž by byla držitelkou oprávnění řidiče taxislužby. Předmětný přestupek byl zjištěn

během kontroly v rámci provedené přepravy. Řidička poskytla přepravu zákazníkům, a to kontrolním pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy, kteří si objednali přepravu taxi přes mobilní aplikaci Uber. Z přiložené fotodokumentace vyplývá, že předmětné vozidlo nebylo označeno jako vozidlo taxislužby. Následnou lustrací bylo zjištěno, že řidička není držitelkou oprávnění řidiče taxislužby.

20. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku na úseku dopravy podle ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, a to tím, že při přepravě dne 15. 11. 2017 v době od 11:19 hod. do 11:24 hod. od domu č. 76 v ulici Francouzská na Praze 10 před dům č. 2b v ulici Ukrajinská na Praze 10 jako fyzická osoba úmyslně vykonala s vozidlem tov. zn. X. Rz X., v rozporu s § 21c odst. 1 citovaného zákona práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby. Za spáchání přestupku jí byl uložen podle ust. § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky, ust. § 34e odst. 4 písm. c) a ust. § 34e odst. 6 zákona o silniční dopravě správní trest, a to pokuta ve výši 50 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v nabízení nebo poskytování zpoplatněné přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby podle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona o silniční dopravě, a to na dobu dvou let od právní moci tohoto rozhodnutí.
21. Žalobkyně podala dne 26. 11. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve vyjádření ze dne 30. 11. 2018 poukázala na své majetkové poměry.
22. Napadené rozhodnutí změnilo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že v části výroku I. se slova “jako fyzická osoba úmyslně vykonala” nahrazují slovy “jako fyzická osoba úmyslně vykonávala”, dále v části téhož výroku se slova “v rozporu s § 21c odst. 1 zákona” nahrazují slovy “v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě”, dále v části téhož výroku se slova “podle ustanovení § 34e odst. 4 písm. c)” nahrazují slovy “podle ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě”, dále v části téhož výroku se slova “pokuta ve výši 50 000,- Kč” nahrazují slovy “pokuta ve výši 20 000,- Kč (slovy dvacetisíckorunčeských)”, a dále v části téhož výroku vztahující se k uložení správního trestu zákazu činnosti se slova “na dobu dvou let” nahrazují slovy “na dobu jednoho roku”. Podle ust. § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen “s.ř.s.”). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. K projednání dané věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 18. 3. 2022. Žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně dále pro případ, že by ve věci neuspěla, nesouhlasila s přiznáním náhrady nákladů řízení žalovanému za právní zastoupení advokátem, neboť takové zastoupení nepovažovala za účelné, žalovaný je vybaven dostatečnou erudicí a dostatečným personálním aparátem.

Žalovaný naopak požadoval přiznání nákladů řízení v plné výši s tím, že se jednalo o složitější případ, ke kterému se váže rozsáhlá judikatura.

25. Soud na ústním jednání provedl dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2019 č.j. MHMP 2194341/2019 (k návrhu žalobkyně), ve kterém žalovaný stanovil v případě přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě pokutu ve výši 10 000 Kč a neuložil přitom trest zákazu činnosti, v odůvodnění uvedl, že závažnost daného přestupku by odůvodňovala i uložení vyšší pokuty než je 20 000 Kč uložených správním orgánem I. stupně, avšak je povinen pokutu snížit s ohledem na zákaz *reformationis in peius* (viz § 90 odst. 3 správního řádu). Zároveň zde žalovaný uvedl, že přestupek považuje za mimořádně závažný odůvodňující nejen vyšší pokutu, ale též trest zákazu činnosti. Dále soud provedl k důkazu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č.j. 1 A 2/2020-118, na který poukazoval žalovaný a který není dohledatelný v databázi rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz. Tento rozsudek se týká rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 č.j. MHMP 2214659/2019, ve kterém žalovaný rovněž snížil pokutu z 20 000 Kč na 10 000 Kč, avšak opět pouze s poukázáním na zásadu zákazu *reformationis in peius* a použití nesprávného sankčního ustanovení správním orgánem I. stupně. Soud zamítl návrh žalobkyně na provedení dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2019 č.j. MHMP 2322609/2019, neboť jeho relevantní obsah je zřejmý z rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 3/2020-98, kde bylo toto rozhodnutí přezkoumáváno, přičemž tento rozsudek je veřejně dostupný na internetu v databázi NSS. Ostatní soudní rozhodnutí, na která poukazovali účastníci, jsou rovněž veřejně dostupná, zejména v databázi Nejvyššího správního soudu, a proto jimi soud dokazování neprováděl.
26. Soud při posouzení dané věci vycházel zejména z následující právní úpravy.
27. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky *[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a právní kvalifikace skutku.*
28. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.*
29. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 1. 7. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.*
30. Podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě lze za přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 50 000 Kč.
31. Podle § 34e odst. 6 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, lze za přestupek podle odstavce 1 písm. a) uložit zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let.
32. Podle § 21c odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2020, *[p]ráci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud*

je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.

33. Soud se zabýval první žalobní námitkou, dle které ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří zákonné znaky vytýkaného přestupku, neboť tato skutková věta hovoří pouze o „přepravě“ bez jakýchkoliv dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek.
34. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že skutková věta zněla po její změně provedené žalovaným takto: *„při přepravě dne 15. 11. 2017 v době od 11:19 hod. do 11:24 hod. od domu č. 76 v ulici Francouzská na Praze 10 před dům č. 2b v ulici Ukrajinská na Praze 10 jako fyzická osoba úmyslně vykonávala s vozidlem tov. zn. X., rz X., v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.“*
35. Z výše uvedeného ust. § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a dále právní kvalifikaci skutku. Údaje definující skutkový děj jsou rozhodné z hlediska určení totožnosti skutku, což vylučuje možnost jeho záměny s jiným skutkem a zamezuje tedy i možnosti opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*). Tyto skutkové údaje současně umožňují i posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.
36. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výrokové části rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, jehož závěry jsou aplikovatelné i za stávající právní úpravy správního trestání). Výroková část rozhodnutí o přestupku je proto klíčovou částí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, a to nejen z důvodů již uvedených, ale též z toho důvodu, že v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-69). Rovněž výrok rozhodnutí o přestupku, stejně jako rozsudek, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, musí obsahovat skutkovou větu, v níž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto přestupku. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).
37. Soud shledal, že předmětná skutková věta shora uvedené zákonné i judikatorní požadavky splňuje, neboť jednoznačně určuje čas (*dne 15. 11. 2017 v době od 11:19 hod. do 11:24 hod.*), místo (*od domu č. 76 v ulici Francouzská na Praze 10 před dům č. 2b v ulici Ukrajinská na Praze 10*) i způsob spáchání přestupku (*s vozidlem tov. zn. X., rz X.*), kterého se měla žalobkyně dopustit, toto vymezení skutku je dostatečně určité, aby byl skutek nezaměnitelný s jiným skutkem.
38. Skutková věta obsahuje rovněž formulaci: *„při přepravě...vykonávala práci řidiče taxislužby.“*. V této souvislosti je tedy významné následující zákonné vymezení pojmu

taxislužba. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě *[t]axislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*. Jednáním žalobkyně byla naplněna podmínka osobní přepravy pro cizí potřeby ve smyslu výše uvedeného ust. § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, neboť mezi žalobkyní a cestujícími (kontrolními pracovníky správního orgánu), vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob (srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě), a to vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče, zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu, o mezinárodní kyvadlovou dopravu ani o příležitostnou osobní silniční dopravu dle jejich vymezení v zákoně o silniční dopravě. V dané věci tak během předmětné jízdy došlo k naplnění zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 128/2017-55, ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 105/2017-48, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32). Dále je podstatné, že dle této skutkové věty se žalobkyně vytýkaného jednání dopustila jako řidička při řízení motorového vozidla a zároveň v situaci, kdy prováděla přepravu. Rovněž není sporu o tom, že žalobkyně neměla oprávnění k výkonu práce řidiče taxislužby. Příslušná pasáž skutkové věty „při přepravě...vykonávala práci řidiče taxislužby..“ tedy zcela jednoznačně referuje k dalšímu zákonnému znaku dané skutkové podstaty, přičemž je zřejmé, jakým jednáním se žalobkyně vytýkaného skutku dopustila. Zároveň není zpochybněno, že došlo k přepravě osob – kontrolních pracovníků, a to na základě přijaté objednávky, neboť to vyplývá z odůvodnění a žalobkyně tuto skutečnost nijak nezpochybnila.

39. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí též plyne, že přeprava osob byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber, přičemž pojem „Uber“ již byl v době spáchání přestupku všeobecně známý v tom smyslu, že se jedná o službu umožňující osobě, která poptává dopravu, využít k tomuto účelu možnost přepravy poskytnuté jinou osobou, která disponuje místem ve svém vozidle nacházejícím se poblíž. Povahou služby Uber se zabýval SDEU např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C-434/15 („*Uber Spain*“) nebo v rozsudku ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 („*Uber France*“). Dle nálezů Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 i v případě, kdy provozovatel služby Uber nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon taxislužby, lze jeho činnost i tak považovat za taxislužbu. Obdobně též NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136 nevyloučil, že poskytnutí přepravy řidičem využívajícím aplikaci Uber, může být výkonem práce řidiče taxislužby, a to i v případě vykonání jediné přepravy osob jinak odpovídající vymezení taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Dále lze poukázat na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12 a ze dne 9. 9. 2020, čj. 10 A 73/2019-54, dle kterých přeprava objednávaná prostřednictvím aplikace Uber má nepochybně charakter taxislužby. Z judikatury je rovněž již zřejmé, že se v případě služby Uber nemůže jednat o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136). Zároveň soud považuje za postačující, pokud skutečnosti týkající se objednání služby přes aplikaci Uber jsou uvedeny pouze v odůvodnění, neboť se sice jedná o okolnost významnou, ale ne zcela určující z hlediska naplnění definičních znaků příslušné skutkové podstaty.

40. Lze tedy uzavřít, že skutková věta v posuzované věci obsahuje dostatečný popis jednání, které v konkrétním případě vytváří všechny znaky vytýkaného přestupku dle skutkové podstaty ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, tj. že pachatel vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
41. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně zpochybnila právní kvalifikaci vytýkaného jednání, sporný je zde výklad § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Z hlediska skutkového žalobkyně nepopírala, že k postihovanému jednání skutečně došlo. Domnívala se však, že k naplnění skutkové podstaty bylo třeba jednání opakujícího se či soustavného, které však prokázáno nebylo, v dané věci se jednalo o jednání jednorázové.
42. V této souvislosti je třeba odkázat zejména na příslušnou judikaturu, která se již řešení této otázky obsírně a opakovaně věnovala. Klíčový je zde především nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/20: *„Konečně k argumentaci stěžovatele ohledně použití nedokonavého slovesného vidu ve vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku („vykonává“, nikoliv „vykoná“ práci řidiče taxislužby) Ústavní soud uvádí, že oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby („výdělek za cestu“), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedení dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.“* Je třeba doplnit, že Ústavní soud v tomto nálezu dospěl k závěru, že řidič nabízející přepravu prostřednictvím platformy Uber se může dopustit přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě dokonce i v případě, že přepravu osoby ani reálně nevykonával, resp. ji nedokončil. Ústavní soud v bodě 34. daného nálezu dále shledal, že *„je zjevné, že i úmyslem zákonodárce při novelizaci aplikované úpravy nebylo dosavadní úpravu obsahově změnit, nýbrž předejít případným interpretačním nejasnostem, kdy vykonáváním práce řidiče taxislužby byla míněna i jediná přeprava klienta.“* Ústavní soud tím směřoval k zákonu č. 115/2020 Sb., který je novelou k zákonu o silniční dopravě od 1. 7. 2020, a který znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě změnil tak, že slovesný tvar „vykonává“ byl nahrazen slovesným tvarem „vykoná“. Důvodová zpráva k tomu v bodě 83 uvádí: *„U některých již existujících skutkových podstat přestupků se upřesňuje jejich formulace tak, aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi.“* Tím je též dostatečně vyvrácen argument žalobkyně, která příslušnou legislativní změnu vykládala ve svůj prospěch.

43. Výše uvedený nálezn Ústavního soudu tedy poskytuje jednoznačné stanovisko, dle kterého z užití nedokonavého vidu slovesa v sankčním ustanovení nelze dovodit, že by k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě došlo teprve v případě opakovaného či soustavného jednání; postačuje tudíž i jednání jednorázové. K tomu je třeba uvést, že účelem předmětného ustanovení je ochrana práv (životu, zdraví, majetku) cestujících a dalších účastníků silničního provozu, nebylo by tudíž v souladu s tímto účelem, pokud by jedna uskutečněná jízda řidiče taxislužby nemusela naplňovat zmíněný účel zákonného ustanovení, zatímco druhá a další jízda by již tento účel naplňovat musela.
44. Ústavní soud opakovaně, zejména v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, vyslovil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky v souvislosti s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky plynou pro obecné soudy významné požadavky upínající se k jejich rozhodovací činnosti; podle nich musí obecné soudy respektovat ústavně právní výklady Ústavního soudu, tj. jím vyložené a aplikovatelné nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opírá. Závaznost svých nálezů zdůraznil Ústavní soud i v nálezu pléna ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/06. S ohledem na tato pravidla soud ze shora uvedeného nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/20 vycházel. Z tohoto důvodu se již soud nezabýval analýzou další judikatury, na kterou poukazovala žalobkyně a která se týkala zejména výkladu pojmu nelegální práce, neboť je v této věci bezpředmětná, když výše uvedená judikatura poskytuje k dané otázce jasné stanovisko.
45. Vzhledem k jednoznačnosti výkladu ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě ve smyslu shora uvedené závazné judikatury Ústavního soudu nevznikají žádné pochybnosti o tom, že žalobkyně se v daném případě předmětného přestupku dopustila, není zde žádný prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro mitius*.
46. Jak správně uvedl žalovaný, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018 č.j. 4 A 29/2016-48, o který se opírá žalobkyně, byl ve svém názoru zcela ojedinělý. K tomu soud doplňuje, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č.j. 5 As 267/2018-68. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud ve shodě s Ústavním soudem konstatuje, že původním záměrem zákonodárce skutečně bylo postihnout i jediné provedení přepravy bez oprávnění řidiče taxislužby a k tomu nezpůsobilým vozidlem, pokud lze tuto přepravu považovat za indikátor dlouhodobější činnosti spočívající ve faktickém výkonu práce řidiče taxislužby. Naplnění daných skutkových podstat tak není závislé na prokázání, kolikrát byla přeprava osob uskutečněna, nýbrž na tom, že ji daný řidič nevykonává nahodile a má v úmyslu ji opakovat. Za účelem posouzení této otázky v nynějším případě je třeba se zabývat zjištěnými skutkovými okolnostmi, přičemž určitým vodítkem v tomto smyslu může být samotná registrace řidiče na platformě Uber, jak uvedl již Ústavní soud.*“
47. V případě žalobkyně však vedle identifikovaného protiprávního jednání (spočívajícího v provedení jedné jízdy bez oprávnění) lze dovodit též aspekt „dlouhodobější činnosti“ ve smyslu shora uvedené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla jako řidička Uberu ve smluvním vztahu se společností Prague Car Sharing s.r.o., který je napojená na aplikaci Uber. Toto je zřejmé z protokolu o kontrole, dle kterého žalobkyně sdělila, že má s touto společností uzavřenou dohodu. Dále ve vyjádření ze dne 26. 4. 2018 žalobkyně sdělila, že neprovozovala klasickou taxislužbu, avšak smluvní přepravu uskutečněnou

prostřednictvím aplikace Uber, která spadá pod jinou smluvní službu v oblasti dopravy. Z toho je zřejmé, že se nejednalo o nahodilou aktivitu, avšak žalobkyně si přivydělávala jako řidička Uberu, přičemž dle nálezu Ústavního soudu III. ÚS 1889/20 je z povahy této činnosti zřejmá její opakovanost, neboť podmínkou poskytování této služby je registrace u Uberu a uzavření smlouvy. Žalobkyně tak vykonávala činnost řidičky taxislužby a okolnost, kolikrát se tak ve skutečnosti stalo, není z hlediska naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku rozhodující.

48. Je tak patrné, že k naplnění předmětné skutkové podstaty v daném případě došlo i vykonáním pouze jediné jízdy žalobkyní, nebylo nezbytné, aby se jednalo o jednání opakované či soustavné. Žalobní námitka tak není důvodná.
49. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný při uložení trestu zákazu činnosti překročil správní uvážení, řádně neodůvodnil ani uložení této sankce, ani její délku. Nesouhlasila ani s výší uložené pokuty, jejíž odůvodnění rovněž považovala za nepřezkoumatelné a vytýkala žalovanému, že se nezabýval jejími majetkovými poměry. Vzhledem k provázanosti příslušných úvah se soud vyjádří k těmto námitkám současně.
50. Soud k tomu konstatuje, že dle zákona o silniční dopravě ve spojení se zákonem o odpovědnosti za přestupky může správní orgán za předmětný přestupek uložit trest pokuty do 50 000 Kč, a vedle toho i trest zákazu činnosti v rozmezí 6 měsíců až 2 let. Stanovení konkrétní výměry uložené pokuty je otázkou správního uvážení, zároveň je otázkou správního uvážení, zda správní orgán vedle pokuty uloží též trest zákazu činnosti a v jaké délce. Žalovaný výměru trestu zákazu činnosti snížil na jeden rok, zároveň tento trest uložil vedle trestu pokuty, kterou snížil na 20 000 Kč, tedy v rámci zákonné sazby, v tomto směru tedy ze zákonných mezí své diskreční pravomoci nevybočil. Zároveň nedošlo k zákazu řízení motorových vozidel ve svém celku, nýbrž k zákazu, který se vztahuje pouze na určitou činnost poskytování přepravy ve formě taxislužby, při níž žalobkyně zákonnou povinnost porušila (srov. § 47 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). V tomto směru je tedy trest zákazu činnosti rovněž přiměřený.
51. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) *samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.*“ Úkolem soudu však není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí nehodnotí spravedlivost uložení daného trestu, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro jeho uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil délku resp. výši trestu zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 8

Afs 85/2007-54, nebo rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004-87).

52. Soud shledal, že správní orgány dostatečně odůvodnily výši uložené pokuty a vysvětlily, proč v daném případě přistoupily též k uložení trestu zákazu činnosti a v jaké výměře. Zjevně přitom vyšly z kritérií stanovených v ust. § 37 – § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, v tomto smyslu se zabývaly zejména povahou a závažností spáchaného přestupku (dovodily vysokou závažnost přestupku a vysokou společenskou nebezpečnost – k tomu viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí), zabývaly se druhem a mírou zavinění žalobkyně (konstatovaly zavinění ve formě nepřímého úmyslu, a to s ohledem na to, že žalobkyně musela vědět, že vykonává dopravu pro cizí potřeby a za úplatu, a na v té době již medializovanou problematiku přepravy prostřednictvím aplikace Uber), hodnotily též relevantní polehčující a přitěžující okolnosti (tj. skutečnost slušného chování žalobkyně, skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona na úseku taxislužby a nedopustila se přestupku opakovaně). Přihlédly též k přesahu řešené zákonné povinnosti ve vztahu k zákazníkům taxislužby, kdy daným jednáním může být též narušena důvěra v taxislužbu v Praze a mohou být poškozeni i jiní dopravci v taxislužbě.
53. Specificky ohledně uložení trestu zákazu činnosti uvedly, že jde zde riziko pokračování v nezákonné činnosti ze strany žalobkyně, takto uložený trest považovaly za dostatečné ponaučení, aby v budoucnu již takové jednání neopakovala, žalovaný poukázal na nedostatečný preventivní význam pouhého ukládání pokut, když řada řidičů Uber poté ve své nezákonné činnosti pokračuje, čímž je celý trh v taxislužbě na území Prahy značně pokřiven, akcentoval, že žalobkyně si neopatřila zcela zásadní doklad, který je k výkonu práce řidiče taxislužby nezbytný. Žalovaný považoval uložení trestu zákazu činnosti vedle pokuty za vhodné z hlediska represe a individuální prevence, ale též z hlediska prevence generální vůči ostatním řidičům poskytujícím přepravu bez příslušných dokladů.
54. Jak je již uvedeno výše, meze správního uvážení, a tedy i soudního přezkumu jsou dány tím, zda správní orgán sankci stanoví v rámci zákonem vymezeného rozmezí a zohlední přitom všechny individuální okolnosti daného případu. Z obou správních rozhodnutí jsou přitom zřejmé úvahy, na základě kterých správní orgány přistoupily k uložení správního trestu zákazu činnosti, kdy zdůraznily význam generální a individuální prevence a odůvodnily nezbytnost zpřísnění dříve ukládaných sankcí, neboť samotné ukládání pokut v obdobných případech nebylo správním orgánem shledáno za postačující; správní orgány též hodnotily individuální kritéria případu žalobkyně, jak je uvedeno v bodě 52 výše. Žalovaný rovněž odůvodnil snížení výměry trestu zákazu činnosti na dobu 1 roku s odkazem na zásadu dle ust. § 90 odst. 3 správního řádu. Soud takové odůvodnění uloženého správního trestu zákazu činnosti a jeho výměry považuje za dostačující a přezkoumatelné, z hlediska zákonné úpravy není nezbytné, aby žalovaný prokazoval u žalobkyně zcela konkrétní hrozbu, že bude v nezákonném jednání pokračovat, postačuje provedená úvaha týkající se preventivního účelu ukládané sankce. Zároveň ani není vyžadováno, aby správní orgán uložení daného trestu odůvodnil statistikou obdobných případů, žádný takový požadavek z právní úpravy dovodit nelze. Pokud jde o jiné obdobné případy, poukazuje soud na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č.j. 1 A 69/2019-64, který se týkal rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MHMP 2202188/2019, ve kterém žalovaný za obdobný skutek spáchaný dne 15. 11. 2017 (tedy stejného dne, jako jej

spáchala žalobkyně) uložil rovněž pokutu ve výši 20 000 Kč a zákaz činnosti na dobu 1 roku. V případě, kterého se týká rozsudek téhož soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 12/2020-112, žalovaný stanovil pokutu ve výši 40 000 Kč (byť byla tato pokuta ukládána dle ust. § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě) a trest zákazu činnosti rovněž ve výměře jednoho roku. Soud tedy v daném případě nepovažuje uložení správního trestu zákazu činnosti ve výměře jednoho roku za nijak excesivní a překračující meze správního uvážení.

55. Dále soud v této souvislosti poukazuje na závěr uvedený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 12/2020-112, který dokládá změnu příslušné praxe žalovaného v oblasti ukládání sankcí: „Dále soud uvádí, že mu je z jeho úřední činnosti (konkrétně např. viz sp. zn. 1 A 11/2020) známo, že minimálně od roku 2020 došlo ze strany žalovaného k výraznému zpřísnění postihu pachatelů přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se dopouštěli poskytováním služby prostřednictvím aplikace Uber. Důvodem, který žalovaný uvedl rovněž při jednání soudu, byl enormní nárůst pachatelů těchto přestupků na území hl. města Prahy, a dále zjištění, že ukládání sankcí, a to ani v horní polovině zákonem stanovené sazby, již nepostačuje k odstranění tohoto nežádoucího jevu. V takovém případě, kdy se určité společenské jednání vyvíjí v čase, proto nelze trvat na dodržování zavedené správní praxe, ale správní orgán musí na ní reagovat novou správní praxí tak, aby mohl dostát své povinnosti chránit veřejné zájmy, které mu byly svěřeny do kompetence, a které jsou vymezeny jednotlivými skutkovými podstatami zákona o silniční dopravě (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Soud má přitom za to, že změna okolností ve společnosti v dané době, spočívající v nárůstu protiprávních jednání a neefektivnosti dosud zavedené správní praxe při stíhání zde projednávaného přestupku u poskytovatelů služeb prostřednictvím aplikace Uber, dostatečně odůvodnily změnu správní praxe žalovaného, resp. správních orgánů I. stupně při ukládání sankcí, neboť samotné ukládání trestu pokuty již nepostačovalo k individuální ani ke generální prevenci proti stíhanému jednání, pro které byl rovněž stíhán žalobce v přestupkovém řízení. I tuto námitku tak soud považuje za nedůvodnou.“

56. Pokud jde o odůvodnění výše stanovené pokuty, soud odkazuje jednak na závěry uvedené v bodě 52 výše, které se týkají hodnocení kritérií dle ust. § 37 – § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále je třeba poukázat na úvahy žalovaného, který z důvodu chybné aplikace příslušného zákonného ustanovení správním orgánem I. stupně danou pokutu v její konečné výši snížil (z důvodu jeho vázanosti zákazem *reformationis in peius*). Dalším důvodem snížení byla skutečnost, že správní orgán I. stupně při hodnocení závažnosti nesprávně přihlédl též k absenci vybavení vozidla taxametrem a absenci označení vozidla obchodním jménem. Žalovaný tak pokutu nově stanovil nikoli ve výši 50%, ale 40% výměry možné zákonné sazby. Pokutu ve výši 20 000 Kč bez dalšího nepovažoval za likvidační, proto se majetkovými poměry žalobkyně nezabýval, poukázal na možnost povolení splátkového kalendáře, rovněž však vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně je v produktivním věku a dobrém zdravotním stavu, současně je dána situace rekordně nízké nezaměstnanosti. Další snížení této pokuty nepovažoval za možné z důvodu velké závažnosti spáchaného přestupku, kdy žalobkyně vykonávala bez oprávnění činnost, při které jí jsou svěřeny do rukou životy a zdraví přepravovaných cestujících, považoval za potřebné, aby

sankce splnila svůj preventivní a represivní účel. I toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a nepřekračující meze správního uvážení.

57. K tomu je třeba doplnit, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale též i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 – 119. Žalovaný přitom též represivní složku správního trestání při stanovení výměry pokuty zohlednil.
58. Žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 30. 11. 2018 poukazovala na své majetkové poměry, sdělila, že byla celý rok 2017 studentkou vysoké školy, v tomto roce byl její jediný příjem z dohody o provedení práce od X., k čemuž doložila potvrzení o zdanitelných příjmech za období 2017 vystavené X., dle kterého měla v tomto období příjem 1 746 Kč. Dále uvedla, že je nemajetná a nevlastní žádný movitý majetek větší hodnoty.
59. Z ust. § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména u fyzické osoby k jejím osobním poměrům. Těmito poměry se myslí též poměry majetkové.
60. Správní orgán nemusí k majetkovým poměrům pachatele přihlížet vždy, avšak pouze za určitých podmínek, které byly vymezeny následující judikaturou týkající se tzv. likvidačních pokut. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133: *„Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“* A dále též: *„Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“* Toto rozhodnutí navazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, jejichž cílem bylo zamezit likvidačním pokutám, zejména na nález ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb. a nález ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 299/2004 Sb. Dané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu však rovněž konstatuje nezbytnost procesní aktivity a existenci důkazního břemene účastníka řízení, pokud jde o poskytnutí konkrétních údajů ohledně jeho poměrů k zabránění tomu, aby pokuta pro něj měla likvidační důsledky.
61. Žalobkyně však ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2018 netvrdila a neprokázala takové skutečnosti, které by mohly indikovat možný likvidační charakter ukládané pokuty a

které by tak odůvodňovaly, aby se žalovaný zabýval jejími majetkovými poměry. Jediné konkrétní údaje uvedené žalobkyní v daném vyjádření se totiž vztahují k období roku 2017 (tj. tvrzení o tom, že byla studentkou vysoké školy a měla příjem pouze 1 746 Kč od X.), toto období však z hlediska stanovení výměry pokuty nebylo relevantní. Navíc, lze mít o úplnosti těchto údajů pochybnosti, když žalobkyně se v daném období roku 2017 dopustila též předmětného přestupku, tedy v této době též vykonávala výdělečnou činnost jako řidička taxislužby objednávané přes aplikaci Uber, tuto činnost však ve svém vyjádření k roku 2017 neuvedla. Dále je též podstatné, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní údaje týkající se roku 2018 (resp. ani později roku 2019), kdy dané vyjádření podala a kdy probíhalo odvolací řízení a kdy se o daném přestupku rozhodovalo, když přitom z hlediska určení výše sankce jsou rozhodné její poměry v době rozhodování. Ke své současné situaci však žalobkyně tehdy pouze uvedla, že je nemajetná; z tohoto zcela obecného tvrzení si však žalovaný nemohl učinit žádnou představu o tom, zda může být indikován likvidační charakter ukládané pokuty. Žalobkyně tak vůbec neuvedla, zda ještě studuje, zda vykonává jinou výdělečnou činnost a jaké má příjmy, a pokud ne, co jí v tom brání, jaké jsou její bytové poměry, z čeho uhrazuje běžné výdaje, jaké jsou její měsíční náklady a podobně. Z takového sdělení tedy žalovaný nemohl získat relevantní přehled o zcela konkrétních a aktuálních majetkových poměrech žalobkyně, který by mohl být podkladem pro úvahu ohledně případného likvidačního charakteru pokuty. Ke svým majetkovým poměrům žalobkyně ostatně nic nedoplnila ani v žalobě.

62. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 rovněž konstatoval: *„Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“*
63. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud v souladu se shora uvedeným usnesením rozšířeného senátu primárně vyšel z výše ukládané pokuty, kterou vložil do souvislosti se základními poznatky o osobě žalobkyně, tedy tím, že je v produktivním věku (v té době ve věku X. let – pozn. soudu) a v dobrém zdravotním stavu, přihlédl též k příznivé situaci na trhu práce, a majetkovými poměry žalobkyně se blíže nezabýval, neboť existenční ohrožení žalobkyně či jejího podnikání v daném případě zřejmé nebylo. Takové odůvodnění považuje soud za racionální a přiléhavé, zcela dostačující ke zdůvodnění, proč žalovaný majetkové poměry žalobkyně podrobněji nezkoumal. Soud v této souvislosti nezákonnost ukládané sankce neshledal.

64. Soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které žalovaný výši pokuty vybočil ze své správní praxe. Soud zde poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021 č.j. 1 A 69/2019-64, který se týkal rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MHMP 2202188/2019. V tomto rozhodnutí žalovaný za obdobný skutek spáchaný dne 15. 11. 2017 (tedy stejného dne, jako jej spáchala žalobkyně) uložil rovněž pokutu ve výši 20 000 Kč a zákaz činnosti na dobu 1 roku. V případě, kterého se týká rozsudek ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 12/2020-112, žalovaný stanovil pokutu ve výši 40 000 Kč (byť byla tato pokuta ukládána dle ust. § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě, které stanoví maximální výměru 100 000 Kč, byla tato pokuta stanovena ve výměře 40% maximální sazby, tedy stejně, jako v posuzované věci) a trest zákazu činnosti rovněž ve výměře jednoho roku.
65. I když je třeba přisvědčit žalobkyni, že žalovaný v rozhodnutích ze dne 25. 10. 2019, č.j. MHMP 2194341/2019 a ze dne 18. 11. 2019, č.j. MHMP 2322609/2019 stanovil v případě přestupku dle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě sankci v podobě pokuty ve výši 10 000 Kč a nestanovil přitom trest zákazu činnosti, je nutné přihlídnout též k odůvodnění žalovaného. V rozhodnutí ze dne 25. 10. 2019 č.j. MHMP 2194341/2019 žalovaný snížil pokutu ze 20 000 Kč na 10 000 Kč, avšak opět pouze s poukázáním na zásadu zákazu reformationis in peius; zároveň zde uvedl, že přestupek považuje za mimořádně závažný odůvodňující nejen vyšší pokutu, než stanovil správní orgán I. stupně (tj. než 20 000 Kč), ale též trest zákazu činnosti. Jak je patrné z rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1 A 3/2020-98 (kde bylo přezkoumáváno právě rozhodnutí ze dne 18. 11. 2019 č.j. MHMP 2322609/2019), žalovaný zde rovněž vzhledem k pochybení správního orgánu I. stupně, který vycházel z nesprávného sankčního ustanovení s maximální sazbou pokuty 100 000 Kč, snížil pokutu z 20 000 Kč na 10 000 Kč s ohledem na zásadu zákazu reformationis in peius. Obdobně žalovaný postupoval též v případě řešeném v rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2021, č.j. 1 A 2/2020-118.
66. Z toho je patrné, že správní praxe v obdobných případech z hlediska stanovení výše pokut nebyla zcela jednotná, přičemž jsou i případy, kdy pokuta byla stanovena ve stejné výši, jako v případě žalobkyně nebo alespoň ve výměře určené dle stejných pravidel (tj. 40% maximální výše). V případech popsanych v bodu 65. výše (z nichž na některé poukazovala žalobkyně), však žalovaný stanovil pokuty ve výši 10 000 Kč jen proto, že jiný postup mu neumožňovala významná zásada zákazu reformationis in peius, přičemž však v některých těchto případech vyslovil svůj právní názor, dle kterého by považoval za adekvátní uložení pokuty nejméně ve výši 20 000 Kč.
67. Dle judikatury NSS přitom správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014-33). Zároveň je třeba přihlídnout též k závěru uvedenému v rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2021, č.j. 1

A 12/2020-112, ze kterého soud citoval v bodě 55 výše a který se týká nezbytnosti zpřísnění ukládaných pokut v dané oblasti přestupků.

68. Z výše uvedeného je zřejmé, že stanovení pokuty ve výši 20 000 Kč ze správní praxe žalovaného v obdobných případech nijak nevybočuje, nejde o sankci excesivní, naopak je v souladu s recentně zastávaným postojem žalovaného ke správnímu trestání v případech typově shodných s případem žalobkyně, který představuje zpřísnění oproti dříve zastávané praxi. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za opodstatněnou.
69. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
70. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené. Žalovaný totiž disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, jde o nedílnou součást činnosti rozhodujícího správního orgánu (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47 a rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (institute) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné.). V projednávaném případě nejsou dány ani výjimečné okolnosti spočívající v neobvyklosti či složitosti správního sporu. Samotnému žalovanému pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně